

His expositis annitatur dicere, bonum quot dicatur modis. Sunt nimirum bonorum alia honore digna, laudabilia alia, potestates alia. Honore dignum, huiusmodi dico, quod diuinum, quod melius, vt anima, ménsque est: quod antiqvis, quod principium, & alia id genus. Honorata cetè, in quibus honor: talia siquidem omnia honor consequitur. Igitur etiam virtus, honore dignum bonum est: quando ab ipsa probus quispiam gignitur. Is nanque in virtutis penetat habitum. Laudabilia sunt vt virtutes: ab ipsarum nanque actionibus laus emergit. Potestates sunt, vt dominatus, opulencia, robur, pulchritudo: iis nanque bonus bene, vt malus male vti poterit: ideo etiam potestata res eiusmodi bona nuncupatur. Bona cetè sunt, debent enim res ex vsu viri boni non mali æstimari. Id genus nimirum bonis euenit, ortus causam ipsorum esse fortunam. A fortuna nanque & opulencia, & dominatus est, & quæcunq; profusus in potestatis ordinem perueniunt. Reliquum porro, ac quartum, inter bona, quo conseruatur & paratur bonum, sicut exercitacione sanitas, ac si id genus est aliud. Verùm aliam quoque subeunt bona distributionem: verbi gratia, Bonorum quædam profusus, & omni ratione sunt expetenda: quædam verò non: veluti iustitia, alizque virtutes, omni ratione & omnino sunt expetendæ: at robur, & opulencia, potentiaque, & id genus alia, neque omni ratione, neque perpetuè. Rursus quoque aliter: Bonorum alia sunt fines, alia non: quemadmodum sanitas quidem, finis: at quæ sanitatis sunt causa, neutiquam sunt fines. Et quæcunq; ista habent, inter illa finis semper præstat: vt sanitas melior, quam quæ ad sanitatem conferunt: atque in vniuersum semper id melius est, cuius gratia sunt & alia. Rursus inter ipsos fines, præstat semper, qui perfectus est, imperfecto. Est nimirum perfectus, quo si potiamur, nulla re amplius nobis opus est. Imperfectus autem quo licet potiamur, alia tamen desideramus: quemadmodum si solum adis iustitia, multa desideramus: si felicitas, nulla re amplius nobis opus est. Id ergo illud & nobis optimum quod desideramus, qui finis est perfectus: absolutus nanque finis, bonum est, nec non finis bonum. Iam verò quoniam modo optimum considerandum est: nunquid eo modo, vt ipsum quoque reliquis annumeremus? an id videbitur absurdum?

Eπει δὴ ἐστὶν τούτων διαίρεσις, πειρα-
 ζώμεθα λέγειν πότερον ποσυχῶς λέγεται.
 ἔστι γὰρ ἢ ὡς ἀγαθῶν, τὰ μὲν πῆμα, τὰ δὲ ἐ-
 παίρετα, τὰ δὲ διωάμεις. τὸ δὲ πῆμον λέγεται,
 τὸ τοιούτων, τὸ δεῖον, τὸ βέλπιον, οἷον ψυχῆ,
 νοῦς· τὸ ἀρχαιότερον, ἡ ἀρχή, τὰ τοιαῦτα πῆ-
 μα δὲ, ἐφ' οἷς ἡ πῆμη· τοῖς δὲ τοιούτοις πᾶσι
 πῆμη ἀκολουθεῖ. ἰσοῦ καὶ ἡ ἀρετὴ πῆμον.
 B ὅταν γὰρ δὴ ἀπ' αὐτῆς ἀπουδαίος τις γίνου-
 νται ἢ δὴ γὰρ δεῖται εἰς τὸ τῆς ἀρετῆς γῆμις ἢ κεί-
 τα δὲ ἐπαίρετα, οἷον ἀρεταί. διὰ γὰρ ἢ ἡ κατ'
 αὐταῖς προσέξωον, ὁ ἔπιμος γένεται. τὰ δὲ,
 διωάμεις· οἷον ἀρχή, πλοῦτος, ἰσχύς, καλ-
 λος· τοῦτοις γὰρ καὶ ὁ ἀπουδαίος δι' αἰ διωί-
 νεται γῆσι δαί, καὶ ὁ φιλικὸς κακῶς διὰ δι-
 νάμεις τὰ τοιαῦτα κελοῦνται ἀγαθεῖ. ἀγα-
 θαὶ μὲν δὴ εἰσι δοκιμάζονται γὰρ τῆ τῆ ἀπο-
 δαίον αὐτῆς ἢ κασον γῆσι, οὐ τῆ τῆ φαύ-
 λου. πῆσι δὲ αὐτοῖς τοῦτοις συμβέβηκεν ἀ-
 γαθεῖς, καὶ τὴ τῆ γῆσι αὐτῆς αὐτῆς αἰτίαν
 ἢ· διὰ τῆς γὰρ καὶ πλεῖτος γίνεσθαι καὶ ἀρχῆς
 ἢ καὶ ὅσα εἰς διωάμεις τάξιν ἢ κελιοποιῖ
 καὶ τέταρτον ἢ ἰσχυροῦσιν ἢ γῆσι, καὶ εἰ πᾶ-
 ἄλλο ποῖς τον ἰσχύς ἢ καὶ ἄλλω ἰσχύς τῆς
 D θα διαίρεσιν οἷον δεῖται ἀγαθῶν τὰ μὲν παύ-
 τη καὶ πᾶντος ἀρεταί, τὰ δὲ οὐ· οἷον, ἡ μὲν δι-
 καιοσύμη καὶ αἰ ἀλλῶ ἀρεταί, καὶ πᾶντη καὶ
 πᾶντος ἀρεταί ἰσχύς ἢ καὶ πλεῖτος καὶ διωά-
 μεις, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἔτι πᾶντη ἔτι πᾶντος. ἔπι
 καὶ ἄλλοις· ἢ γὰρ ἀγαθῶν, τὰ μὲν δεῖται τέλει, τὰ
 δὲ οὐ τέλει· οἷον, ἡ μὲν ὑγεία, τέλος τὰ γὰρ πῆς
 ὑγείας ἐνεκεν, οὐ τέλει· καὶ ὅσα οὕτως ἔχει,
 E τούτων αἰεὶ τὸ τέλος βέλπιον ἢ ὑγεία βέλ-
 πιον ἢ τῆ ὑγείαν καὶ ἀπλῶς αἰεὶ κακῶς κατ'
 τὸ βέλπιον, οὐ ἐνεκεν καὶ τὰ ἄλλα· πᾶν αὐ-
 τῆ ἢ τῆ τελῶν, βέλπιον αἰεὶ τὸ τελειον αὐτῆ
 λῶς· τέλειον δὲ δεῖται, οὐ παρὰ γῆσι μῆδ'
 θεός ἔπι παρὰ δέδομεθα ἄτελές ἢ, οὐ παρὰ
 γῆσι μῆδ'
 γῆσι μῆδ', παρὰ δέδομεθα πῆς· οἷον πῆς δι-
 καιοσύνης μὲν μόνον παρὰ γῆσι μῆδ', πολλῶν
 παρὰ δέδομεθα. πῆς δὲ διωάμοινας παρὰ
 γῆσι μῆδ', οὐ θεός ἔπι παρὰ δέδομεθα. τῆς αὐ-
 φα δεῖται τὸ ἀρετῶν μῆδ' ὁ γῆσι μῆδ', ὁ δεῖται τέλος
 F τέλειον τὸ δὲ δὴ τέλειον τέλος ἀγαθῶν δεῖται,
 καὶ τὸ τέλος τὸ ἀγαθῶν. μὲν ταῦτα πῆσι μῆδ'
 πῆς τὸ ἀρετῶν δεῖται σκοπέειν ποσυχῶς ὅπως αἰεὶ
 καὶ αὐτῆ συμπεριθῆμι μῆδ' ἢ ἀλλ' ἀποποι-